

Kdo rozsévá skoupě, skoupě bude také sklízet, a kdo rozsévá požehnaně, požehnaně bude také sklízet. Každý ať dá podle toho, jak se sám u sebe rozhodl, ne s těžkým srdcem a proti své vůli, protože Bůh miluje radostného dárcu.

A Bůh je dosti mocný, aby vás hojně zahrnul svými dary, takže pak budete mít vřadycky a ve všem dostatek, že stačí i na to, abyste dělali mnoho dobrých skutků. Stojí to v Písmu: „Hojně rozdává chudým, jeho štědrost potrvá navždy.“

(2 Kor 9, 6 – 10)

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor Se sestrami Congregatio Jesu, které letos oslavují 50 let svého působení v Horním Maxově	4
Představujeme farnost Mělník	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy Ohlédnutí za Nocí kostelů Povodeň 2013	12 16
Napsali jste Příspěvky čtenářů	14
Charita Povodeň 2013: Jak pomáhá Charita v litoměřické diecézi	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Z diářů biskupa a generálního vikáře	20 15
Fotogalerie Povodeň 2013: zatopené kostely v litoměřické diecézi	23

Fotografie na titulní straně časopisu: Miroslav Zelenka

Fotografie bez uvedení autora Jana Michálková a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
červenec-srpen 2013 • 18. ročník • 7. číslo • 20 Kč

Léto, čas setkání a odpočinku

Je měsíc červenec, měsíce červenec a srpen máme v našem povědomí spojeny s prázdninami. Když toto slovo slyším, představím si své dětství a dobu, kdy jsem měl opravdu tak zvané prázdniny. Vzal jsem školní tašku, hodil jsem ji do kouta a neměl žádné „povinnosti“. Prožíval jsem si krásu přírody, volno. My jsme nikam nejezdili. Krásná příroda tam u nás doma v Krásné Lípě byla a ta o prázdninách úplně stačila. Kde jsou ty časy...

Jistěže děti takové prázdniny mají, ale my poněkud dříve narození máme dovolenou. Využijme těch několik volných dnů nejenom k odpočinku tělesnému, ale i odpočinku duchovnímu. Svátý Robert Bellarmino napsal mimo jiné knihu, která se jmenuje, česky přeloženo, O výstupu mysli k Bohu skrze schodiště věcí stvořených. Co se skrývá za tímto složitým a učeným názvem? To, že celé stvoření – příroda, to, co vidíme kolem sebe - je stopou Boží. I člověk je Boží tvor, takže i každé setkání s druhými je setkání s Božím stvořením. Pokud člověk prázdniny nebo dovolenou správně prožívá, měl by v těchto krásách Boha vidět a tam ho nacházet. Poznat Boha skrze tento svět. A to se nemusím zrovna kochat krásou alpských velikánů nebo úžasnou rozlehlostí moře. Krásu Boha mohou vidět i na české louce nebo v krásném setkání. To by mělo být pro nás o dovolených a prázdninách takovou výzvou – v klidu přemýšlet o kráse Boží, která se zjevuje i ve svém tvorstvu.

Vzpomínám si na pana biskupa Josefa Koukla, když nás ještě jako pedagog učil na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě morálku, míval při tom takové vhledy do života. A tak nám jednou říkal, jak byl s nějakými přáteli u moře - tenkrát asi u Baltu, kde jinde - a tam jim na pláži povídá: „Pomodlíme se.“ Oni říkali: „Tady? To se snad ani nehodí.“ A on nato: „Právě tady. Poděkujeme Pánu Bohu za to, že jsme tady, že je tu krásně a že je nám tu dobře.“

Přeji tedy vám všem, abyste se z prázdnin a dovolených vrátili odpočinutí na těle i na duchu a plni vděčnosti za krásu Božích darů.

P. Jiří Hladík O.Cr., probošt katedrální kapituly

65. výročí úmrtí 16. litoměřického sídelního biskupa

Antona Aloise Webera

(24. 10. 1877, Vlčí Hora u Krásné Lípy – †12. 9. 1948, Litoměřice)

Záříjové číslo Zdislavy:

Letos v září si v naší litoměřické diecézi připomeneme 65. výročí úmrtí biskupa Antonína Aloise Webera. Při této příležitosti bude osmé, záříjové číslo našeho diecézního časopisu Zdislava zaměřeno monotematicky právě na osobnost tohoto posledního litoměřického biskupa německé národnosti, jehož životní osudy a zejména jeho postoje v kritických okamžicích naší národní minulosti ve 30. a 40. letech minulého století mohou svou aktuálností zapůsobit i na současného člověka. Tím bychom se chtěli přihlásit k jeho odkazu a uctít jej nejen jako významného litoměřického biskupa, ale především jako člověka vysokých morálních hodnot.

Z archivu sestry Hedviky

Za jakých okolností jste přišly v roce 1963 na Maxov?

Sestra Kristina: Ze Slovenska nás vzali, protože přišlo nařízení zákonem, že musíme platit Charitě za ubytování a stravu. Zaměstnat nás nikde nechtěli, z čeho jsme mohly platit? Sestry v Čechách pro nás našly práci v JZD [Jednotné zemědělské družstvo – pozn. red.] v Javorníku nedaleko Bílé Vody. V drůbežárně pak pracovaly čtyři sestřičky, v zahradnictví dvě a čtyři na poli. Sbíraly jsme kamení, na jednom poli i sedm valníků, plečkovaly, vidlemi odklízely na vůz bramborovou nať. Když jsem si nabrala víc, měla jsem pocit, jakoby mi popraskala všechna žebra. Zato při ručním rozhazování hnojiva jsem mohla myslet na to, jak Pán Ježíš rozsrával zno!

Byly jsme tam skoro dva roky, rok a sedm měsíců. Sestřička Marie, naše představená, viděla, jak jsme unavené, a šla pro nás shánět jinou práci. V té době sestry braly ústavy nebo domovy důchodců tady po severních Čechách. Sestřičce Marii nabídli v Praze Maxov, postižené kluky. Ale my jsme vyučovaly děvčata! Sestřička to nejdřív nechtě-

la, ale vyhrožovali jí, že když to nevezmeme, zatknou provinční představenou, která v té době byla nemocná. Tak jsme ten ústav vzaly pod nátlakem. Začátky byl všelijaké, sestry nikdy v ničem takovém nepracovaly. Sestřička Marie ale začala kluky velmi brzy oslovovat s láskou „moje děti“. Přibíraly jsme časem učitelky, vychovatelky ze Svojsic, Bílé Vody, přicházely další sestry. Zvykly jsme si.

V roce 1970 byl na Slovensku vydán zákaz pobytu v kongregaci sestrám mladším 18 let.

V Čechách to nebylo tak přísné, tak sestry přibývaly na Maxov. Jak to bylo?

Sestra Kristina: Náš tehdejší ředitel Truhlář byl tak laskavý a dohodový, že ty sestry přijal do zaměstnání. Byly jako děti, šestnácti sedmnáctileté. Práce se chytily s chutí, každá byla šťastná, že je v řádu, že je sestra. Každá si chránila svoje povolání.

Sestra Hedvika: Sestra Marie šla na komunistickou stranu do Prahy a tam prosila, aby mohly přijít mladé sestry ze Slovenska do Maxova. A z Prahy pak jela rovnou k nám, do Báce [Báč, ne-

daleko Bratislavy, do nedávna charitní domov a výrobní hostií – pozn. red.]. Provinční představená byla předtím na schůzce představených všech řádů působících na Slovensku. Přišla z té schůzky a nás mladé, měla jsem necelých sedmnáct, si zavolala. Řekla, že je taková a taková situace, do zítřka rána vám nechávám svobodné rozhodnutí. Buď odejdete úplně z řádu, anebo půjdete pracovat do Čech, protože jiná možnost není. Na Slovensku jsme nemohly zůstat. Bylo nás deset mladých sester. Potom jsme každá strávila celou noc před svatostánkem...

Měly jste na rozhodnutí tedy jednu jedinou noc...

Sestra Hedvika: Jednu noc. Mohli přijít každou chvíli a říct, už sem nepatříte, musíte pryč. Všechny jsme se rozhodly zůstat, tedy odejít do Čech, do tohohle zařízení. Ale ponětí, co to obnáší, člověk neměl. Potom nás rozdělili, pět a pět. Jedna z nás, co vypadala trochu starší, zůstala oblečená v řádových šatech, to byla v mé skupince Klaudivy, ostatní jsme se na cestu musely převléct do civilu. A příští noc jsme už vyjely směrem Maxov.

Pamatujete si na okamžik vašeho příjezdu?

Sestra Hedvika: Údržbář pro nás přijel do Jablonce. Byl to tady, jak se říká, zapadák. Proto sem ústav také dali, takhle stranou, abychom se my ani nemocní nemohli potkávat s lidmi v Jablonci. Nechtěly jsme vejít do domu v civilu, aby kluci poznali, že jsme sestry. Jim to totiž nijak nevysvětlíte! Kdyby nás viděli v civilu, nevím, jak by na nás reagovali. Tak jsme se nejprve v blízkém lesíku převlékly do hábitu. S údržbářem jel jeden kluk, postižený, a ten potom říkal, že sestřičky se tady objevily tak, že vyrostly v lese!

Pamatuji si, jak jsme šly po schodech na druhé poschodí, kluci pobíhali po chodbách. Měly jsme obavu, jak na nás budou reagovat, ale přijali nás s takovou láskou a radostí! Vrhli se na nás, hladili nás...

Sestra Goretti: Já jsem na Maxov přišla před 12 lety, byla jsem tady před tím jako studentka, o prázdninách. Je vidět, že naši kluci jsou zvyklí na sestry, protože není rozdíl, jestli jsem tady už byla nebo ne. Prostě uvidí bílé šaty a mají před tou sestrou úplně jiný respekt než před civilním zaměstnancem, úplně jinak ji berou. Kluci jsou tady od dvanácti let, celou výchovu vlastně měli od sestřiček.

V době totality jste si prožily své. Na co vzpomínáte?

Sestra Hedvika: Jezdily jsme třeba na zdravotní školu do Liberce. Pět mladých sester, čtyři roky. Půl roku před maturitou přišel nějaký pán za paní ředitelkou Miroslavou Soškovou a řekl, že sem jako sestry v hábitech chodit nesmíme. Asi si nás vyčíhal, jak jezdíme tramvají. Paní ředitelka nám to hned řekla, ona byla skutečně dobrá. Už jsme byly rozhodnuté, že se té školy vzdáme. Ale ona si nás vzala stranou a říká, ne, holky moje, půl roku před maturitou, v žádném případě! Sestře Marii navrhla, že bychom do školy mohly přicházet v civilu a ve škole se převlékat do zdravotní uniformy. Naše představená s tím souhlasila. Když potom přišla kontrola, viděla, že sestry tam nejsou. A když jsme maturovaly, celá třída nám byla tak pěkně nakloněná, že se do těch

modrých šatů a bílých zástěr oblékly všechny holky, takže nikdo z komise nevěděl, že jsme řádové sestry. To se nedá zapomenout!

Nebo k nám chodily pořád námtkové kontroly. Jednou je zajímalo, jestli my, mladé sestry, tajně nestudujeme. Vyhrožovali a ptali se nás, kde máme vysvědčení. Nesměli jsme je mít! Tak jsem si stloukla z prkýnek bedýnku a všechna vysvědčení jsem bez toho, že bych o tom řekla sestře představené, dala do igelitového pytlíku a v té bedýnce je zakopala do země pod maxovským hřbitovem. Zalhala jsem, že nic nemám. Ostatní sestry svá vysvědčení spálily.

Po pádu komunismu se téměř všechny sestry vrátily na Slovensko ke svému původnímu poslání. Pro tehdejší ústav to byla krize. Díky tomu sem ale přišla paní ředitelka Petrovičová...

Sestra Goretti: Z pětácti tu zůstala komunitka čtyř sester. Začátek byl strašně těžký. Sestra Hedvika seděla v posledním autě, které odsud vyjždělo. Děti si lehly na zem před auto a nechtěly sestry pustit! Naše provinční představená Ida Víznerová oslovila Jarmilu Petrovičovou, vystudovanou právničku, se kterou se znala. Pozvala ji, ať se přijede do Maxova podívat. Tak se sem Jarka dostala. Nebyla vdaná, proto veškerou péči a starost mohla věnovat obyvatelům. Díky ní se začaly rekonstruovat naše domy, hledala veškeré finanční možnosti, aby se vylepšilo bydlení obyvatel. Potom onemocněla, rakovinou, a před pěti lety, 31. května, zemřela, právě v den, kdy nám přivezli nové zvony.

V neděli 1. června o pouti jsme je měli světit. Bylo to strašně silné. Přinesli jsme do kostela její fotku, víc lidí si tehdy určitě vzpomnělo, jak v roce 2004 nebo 2005, kdy už byla nemocná, se během poutní mše svaté postavila před ambonu a poděkovala všem lidem, zaměstnancům, Pánu Bohu v první řadě, že mohla dělat službu, kterou dělala. Zároveň odprosila všechny, jestli někomu někdy ublížila! Byla po chemoterapii, její stav byl tak vážný a ona měla tolik síly, že tam prostě šla a toto řekla. Není to tak, že se ukončila nějaká etapa od roku

Sestry Congregatio Jesu letos oslavují 50 let svého působení na Horním Maxově v Jizerských horách. Od roku 1990 je jejich komunita miniaturní, ale význam pro zdejší Domov Maxov i okolí se nezmenšil. Jsou zde totiž v nejlepším slova smyslu přítomné, vrstlé do místního společenství, jemuž vtiskávají rodinný a křesťanský ráz. V době komunistické zvláde zde našly útočiště. Během svého působení mnoho daly a mnoho dostaly. Tento rozhovor má tedy být zároveň poděkováním Pánu, jehož jméno kongregace nese a přináší.

Sestra Hedvika v noviciátu

Sestra Hedvika

1991 po rok 2004, ano, byla tady paní ředitelka a my prostě jdem dál. Často mám pocit, že žije s námi pořád. Letos 31. května připadlo na pátek. Na mši svatou tady u kluků jsme přinesli její fotku, všichni kluci volali Jaruška, Jaruška, naše Jaruška! Její myšlenka je na jednom ze zvonů, který věnoval pan doktor Petr Matek: Miluji Tě, Bože, a děkuji. Tím Jarka žila.

Současným ředitelem je její bratr, zná dobře vizi, jakou Jarka měla. Díky ní už nejsme ústav sociální péče, ale domov. Inspirovala se u Jeana Vaniera. Kluci už nemají být klienty nebo chovanci ústavu, ale obyvateli domova, žít ne ve skupinách, ale domácnostech. Je to teď jemnější.

Jak se ten zvláštní respekt, vztah k sestřím, o kterém jste mluvily, u kluků projevuje?

Sestra Hedvika: Nechceme se chlubit jako sestry, ale někdy stačí, když k tomu klukovi přijdete a vidí vás, že jste tam. Sáhnu mu na rameno a už jenom má přítomnost a dotek ruky jej skutečně zklidní.

Sestra Goretti: Jednou jsem byla ošetřovat na jedné domácnosti obyvatele, jeden z nich byl velmi neklidný, už už se natahoval, že shodí televizi. Oslovila jsem ho, otočil se a začal po mně kopat. Tak jsem jej otočila ke zdi a začala se modlit. Modlila jsem se Otčenáš, snad třikrát za sebou, a jak jsem ho držela, cítila jsem, že se zklidňuje. Potom se na mě už jenom díval a jeho pohled už nebyl tékavý, až jsem viděla, že je to dobré. Otevřela jsem dveře a on vyšel. Říkala jsem, Pane,

díky. Vyzkoušela jsem, že tohle je nejlepší „zbraň“.

Jací jinak kluci jsou?

Sestra Goretti: Když jsem nastoupila, měla jsem na starost jednu domácnost. Krásné bylo, že když někoho třeba štípnul nebo dal facku, za půl hodinky přišel a podal dotyčnému ruku a říkal, už to neudělám. Často jsem si říkala, jestli to dokážeme my, zdraví. Pro mě osobně jsou kluci takoví učitelé. Člověk si úplně změní priority, stupnici hodnot. Oni se nemotají jenom kolem sebe a jsou strašně spontánní a citliví. Dokážou vycítit, že vám něco je, nemusíte nic říkat. Sednou si k vám, chytí vás za rameno a řeknou, bude to dobrý. To je moje osobní zkušenost.

A jak si dokážou navzájem pomáhat! Kluk, který nevidí, třeba potřebuje na toaletu. Kluk na vozíčku nečeká na asistenta, prostě k němu přijede, chytí ho za ruku, položí mu ji na vozík a na ten záchod ho dovede.

Sestra Kristina: Oni vědí, co je to odpuštění. Na televizi byli vždycky společně v jedné místnosti a pak odcházeli do jiné budovy. U brány se potom pomodlili a sestřička je vyzvala, kdo něco proti někomu má, kdo něco někomu zlého udělal, aby mu podal ruku. Tak si podávali ruce, odpouštěli si. Ta děcka nikdy nevzpomínají zlé, nevyčítají si, zapomenou na to. To jsem u nich vždycky obdivovala, to zdraví lidé nedokážou.

Jak kluky vedete k víře? Jak se modlí?

Sestra Hedvika: Od začátku jsme je vedli k duchovním věcem, pokrťte je všichni. Rodiče některých ne že by bránili, jen nevěděli, co to křest je. Vysvětlovali jsme jim, o co jde, nakonec říkali, když ti kluci

jsou tady pořád s vámi, tak ano. A kteří mohou, chodí k přijímání i ke zpovědi – říkají „do čistírny“. Sestra Goretti: Každou středu máme modlitební setkání, přečteme si evangelium, které je na ten den, a pak si o tom povídáme, zpíváme si, máme nějaké přímluvy, společně se pomodlíme Otčenáš, dáme si znak pokoje. Trvá to nějakou půlhodinku. Každý pátek v půl třetí odpoledne máme mši svatou. A v neděli je mše svatá v kostelíčku. Ti schopnější tam chodí.

Je úžasné, jak kluci, kteří mají potíže s mluvením, vydávají jen nějaké zvuky, když je přivedu před svatostánek, ukloní se a začnou s Ježíšem komunikovat. Potom mám často slzy v očích, Ježíš jim totiž rozumí.

Modlí se za nejbližší příbuzné nebo za asistenty. Jeden kluk, Jirka, vyprosil svému bráchrvi Honzíkovi uzdravení z leukémie. Modlil se za něj pořád. Sám vloni v listopadu zemřel. Když odcházel do nemocnice, ptal se mě, a vrátím se domů? A opravdu, vrátil se domů, ke své lásce. On říkal Pánu Ježíši lásko.

Sestra Kristina: Jirka vždycky při modlitbě křičel, tak křičel! Já mu říkám, Jirko, Pán Ježíš není hluchý, uslyší tě, i když budeš mluvit potichu! Ale pak, když všichni odešli, zase křičel.

Sestra Hedvika: Jsou to naši andělé. Jejich čistou duší, to, že přijdou rovnou do nebe, jim můžeme závidět.

Co vy a sousedské vztahy?

Sestra Hedvika: Snažíme se být otevření pro každého člověka, pro každého, s kým se tady setkáváme. Mnozí zaměstnanci tady přišli k víře na základě naší přítomnosti, přijali křest. Je to úžasné pole působnosti, apoštolátu.

Sestra Goretti: Ty vztahy jsou krásné. S lidmi, co tu bydlí, i s těmi, kdo přijdou na chalupu, oni vědí, že ty sestry sem patří. Jsme tady jedna rodina. I s novými rodinami už jsme navázaly kontakty. Staráme se o staré lidi, když někdo z nich potřebuje pomoc. Teď zrovna je to jedna paní, které je 89, bydlí sama. Má jediného syna, který je ve Strakoncích, jednou za 14 dní k ní přijede na víkend. Veškeré nákupy, ošet-

ření, poštu, věci kolem telefonu tedy obstaráváme my.

Měli jsme taky jednu starou paní, která, když jsme se snažili mluvit o víře, vždycky řekla, ještě ne. Potom byla na operaci, šly jsme ji navštívit na ARO. Vypadlo z nás, jestli by nechtěla pana faráře. Odpověděla ano. Hned jsme mu zavolali, přijel, paní vyzpovídal. „Byl jsem vyzpovídat paní Fričovou, Bože vdaka, Bože, vdaka,“ říkal. A do 14 dní paní Fričová odešla. Další anděl!

Teď zabezpečujeme i rodiče našich obyvatel, když mají zájem o duchovní věci, tak se s nimi o nich bavíme. Měli jsme maminku jednoho obyvatele na onkologii v Liberci, i tu jsme zabezpečili. Je to duchovní pomoc nejen pro naše obyvatele, ale i pro jejich rodiče, přátele, známé, pro ty, kdo sem přijíždějí. Známe se. Kdyby Pán nechtěl, určitě by to nebylo. To je radost.

Povězte nám prosím něco o vašich oslavách...

Když teď slavíme těch 50 let, tak je to takové poděkování, poděkování Pánu Bohu. To se nedá vypovědět. Že český národ přijal sestřičky, protože jinak by byla generace sestřičky Kristínky, byla by moje generace, ale generace sestry Hedviky by nebyla.

Na zámečku ve Smržovce je výstava, historické fotky, věci [do 7. července 2013 – pozn.red.]. Když jsme se tam byly v sobotu podívat, říkaly jsme si, že to je poděkování. Ty sestry, i když přišly s obavou, se strachem, nevěděly, do čeho jdou, jak jedna generace, tak druhá (já už jsme vědě-

Z oslav 50 let Domova Maxov, 8. - 9. června 2013

la, do čeho jdu), měly odvahu udělat ten krok. A také si člověk říká, když se dívá na ty fotky, kolik sester už není mezi námi, ale v nebi. Ta vzpomínka na ně a na kněze, kteří tady působili - je to taková bázeň.

Ptala se Hana Klára Němečková
Foto archiv sester

Maxovské sestry

Sestra Kristina CJ

(*1930, Pavlovce, okres Prešov) do kongregace vstoupila v roce 1948 v Prešově. V srpnu 1950 byla odtud spolu s ostatními sestrami násilně vyvezena. Věčné sliby složila 15. srpna 1957 ve Vrbovém u Piešťan, kde byly po deset let zkoncentrovány sestry různých řádů. Dva roky pracovala v JZD Javorník, než přišla v roce 1963 na Maxov. Ještě v roce 1998 pracovala na poloviční úvazek v kuchyni. Nyní se stará o domácnost sester.

Sestra Hedvika CJ

(*1953, Kračúnovce, okres Bardejov) vstoupila do kongregace v roce 1969. V lednu 1970 přišla na Maxov. Absolvovala malou teologii u P. Barty a Střední zdravotnickou školu v Liberci. Pracovala na skupině a měla na starost zásobování. V roce 1991 z Maxova odešla zpět na Slovensko, byla představenou v Báci. V roce 1997 se vrátila na Maxov, do roku 2007 zde také byla představenou. V současnosti slouží jako zdravotní sestra na ambulanci.

Sestra Goretti CJ

(*1973, Fintice, okres Prešov) vstoupila do kongregace v roce 1992. Působila v Báci a Užhorodě, než 31. července 2001 složila věčné sliby. Na Maxov přišla 1. září 2001, pracovala jako asistentka a poté vedoucí domácnosti, nyní je spolu se sestrou Hedvikou zdravotní sestrou na ambulanci. Od roku 2007 je představenou maxovské komunity.

S využitím bakalářské práce Josefa Heindorfera Ženské řeholní kongregace a jejich charitativní dílo v Horním Maxově (Hradec Králové, 2011).

Výprava na Slovensko, u příležitosti maxovského jubilea, květen 2013. Zleva s. Johana, s. Marka, s. Alberta, s. Tereza a s. Vojtěcha. Všechny pracovaly na Maxově.

Chrám, který sdružuje lidi dobré vůle

Dáváme přednost tradičnímu, konzervativnímu způsobu pastorače. Kněz má být především správce Božích tajemství. Křesťan musí být hlavně člověkem. Takto nám prozrazuje některé své pastorační zásady saletin a mělnický administrátor Jacek Zyzak. Faktem je, že do zdejšího chrámu (Mělničtí nemají kostel, ale chrám) přicházejí lidé všech věkových kategorií, nechybí množství mladých rodin. Mělnický chrám navíc vládne siluetě tohoto starodávneho města nad soutokem Labe s Vltavou a vábí svou věží a kostnicí pozornost turistů. Ale vytváří také, jako mnoho jiných kostelů naší diecéze, prostor pro pozoruhodné dění: přitahuje a sdružuje nadšené lidi zvenku. V době, kdy tento článek vznikl, Mělnicko bojovalo s povodní.

Farnost Mělník

Svatá Ludmila, mělnická rodačka

Kněžna Ludmila, první česká svěřice, pocházela z hradiště Pšov, které bylo předchůdcem hradu Mělník a později i stejnojmenného města. Se svým manželem, českým knížetem Bořivojem z Přemyslovců, přijala v 9. století od arcibiskupa Metoděje na Velké Moravě křest a zasloužila se následně o zavádění křesťanství v Čechách. S jejím životem jsou spojena zejména tři místa: Pšov (Mělník), Tetín a Praha. Její mučednická smrt měla velký význam pro naši kulturu, dala vzniknout nejstarším literárním útvarům, legendám. Ještě v 19. století se vyprávěly na Mělníce pověsti, které měly vztah k jejímu rodišti.

Jedna z nich se váže k místu, kde dnes stojí jí zasvěcený kostel. Tam prý na paloučku odpočívala, když jako křesťanka nebyla vpuštěna do tehdy ještě pohanského města. Trávník na tom místě býval potom i v zimě zelený. Další pověst

jí klade do úst předpověď, že za setrvávání v pohanské modloslužbě se Mělník dočká životodárné vláhy v širém kraji vždy jako poslední. Památku svaté Ludmily připomíná na Mělníce kaple ve zdejší zámku, údajné místo jejího narození, a kostelík sv. Ludmily na Pražském předměstí (z článku Františka Purše na farním webu).

Saletinská farnost od roku 2002

Saletini působí v naší diecézi od roku 1995 (psali jsme o nich ve Zdislavě 06/2010). Mělnická farnost jim byla svěřena v roce 2002 biskupem Josefem Kouklem, přišli sem krátce po povodních. Před nimi zde dlouhá léta působil Jaroslav Vyterna, pátý mělnický probošt. Prvním saletinským proboštem zde byl do roku 2009 P. Jan Jucha, který nyní působí v Železném Brodě. V Mělníce v současnosti pracují dva kněží, administrátor Jacek Zyzak a farní vikář Miroslav Mateňko. Bolestí a zároveň radostí farnosti je, že se administrátoři podle saletinských pravidel poměrně často střídají, přibližně po šesti letech. „Famíkům se těžko vysvětluje, proč se často střídáme. Někteří to těžce nesou, zvláště je-li kněz oblíbený. Ale to je běžná praxe, nejen pro naši kongregaci,“ vysvětluje P. Zyzak.

Upřednostňujeme tradiční pastorače

Do mělnického chrámu přicházejí všechny generace, mladé rodiny s dětmi, střední generace s dospělými dětmi, senioři. Současní mělničtí saletini říkají, že dávají přednost tradiční pastorači – chtějí se věnovat především těmto lidem uvnitř farnosti. Zajistit jim svátosti, být správci Božích tajemství, protože takové je jejich charisma. „Neznamená to však, že nejsme otevření na nové výzvy v pastorači třetího tisíciletí,“ dodává P. Zyzak s úsměvem, „po nás třeba přijde někdo, kdo bude víc evangelizovat, věnovat se lidem, kteří jsou mimo farnost. Ale jezdíme na motorkách, tak to zase není až takový konzervatismus.“

První společenství rodin

Na náboženství na faru chodí právě 13 dětí, to prý na Mělník není nic moc. Ale naplňuje se zde zároveň jeden farářský sen: formovat především rodiny, aby se v nich dětem víra předávala přirozeně, jak to má být. Schází se zde dvě společenství rodin.

První už celá desetiletí. Začali se setkávat v 80. letech 20. století, ještě v době totality, kdy zde působili salesiáni. Potají, po bytech, třeba pod rouškou společné oslavy narozenin. Dnes už mají odrostlé děti, ale scházejí se po bytech dál, jednou za měsíc v sobotu večer. Kněží vždy dostanou pozvání, ale je-li třeba, obejdou se i bez nich. P. Zyzak si pochvaluje: „Jsou natolik zkušení, že to zvládají bez nás. Říkám jim, měli byste se scházet každou sobotu a já bych si nemusel připravovat kázání, protože to, co od vás uslyším, je pro mě inspirace. Oni žijí Božím slovem! Setkání končí až v 11 hodin, je tam místo pro všechno. Vždy mám potom o čem přemýšlet.“

Druhé společenství rodin

Mladé rodiny se schází teprve krátce, necelý rok. Pozvání na první setkání na faru přijalo 12 párů, i s dětmi 39 lidí. Zatím se schází jednou měsíčně v neděli nad nedělními liturgickými čteními, věnují čas i modlitbě a popovídání, mají vždy zajištěné hlídání dětí. Chodí společně na výlety. „Je to teprve začátek, zatím si musí na sebe zvyknout,“ vysvětluje P. Zyzak, který by rodinám, až přijde čas, rád nabídl nějakou osvědčenou duchovní formaci.

Modlitební skupina

Modlitební skupina dospělých, to je asi osm deset lidí. Setkávají se pravidelně každé druhé úterý ke společné modlitbě. Skupina se jmenuje RUT a je modlitebním zázvěmím farnosti.

Excurrendo farnosti Vysoká u Mělníka

Vysoká je obec s osmi sty obyvatel nacházející se přibližně osm kilometrů od Mělníka. Ve farním kostele sv. Václava se konají pravidelné bohoslužby v sobotu v 17 hodin s nedělní platností pro přibližně 25 věřících a na sv. Václava poutě. Zajímavostí je opravená hřbitovní kaple s márnicí, ve které nedávno prováděli výzkum antropologové z Brna. Našel se zde obraz (pravděpodobně) blahoslaveného Hroznaty, loňská postní sbírka byla použita na jeho zrestaurování.

Medonosy

Farnost položená 14 km severně od Mělníka v Kokořínsku je nyní bez praktikujících křesťanů, kostel sv. Jakuba Většího z roku 1712 patří obci.

Šemanovice

Šemanovice jsou podle slov P. Zyzaka sezónní farností. Bohoslužby se zde konají od května do června jednou za měsíc. Sezóna začíná svatojánskou poutí a končí poutí k Panně Marii z La Salette. O občerstvení a výzdobu kostela se vždy postará rodina Burianů, takže se sem lidé z okolí rádi vrací.

Záboří

Po 150 letech odtud právě vzešlo kněžské povolání. Novokněz Josef Jaroš přijal svěcení 18. května 2013 spolu s dalšími sedmi spolubratry saletiny v polském Dębowci, o týden později sloužil v rodném Záboří primiční mši svatou. „Je to i první český saletin, náš nový spolubratr, a to je dvojnásobná radost, než kdyby byl „jen“ knězem. Je to slušný zbožný člověk. Věřím, že se brzy, možná už za rok vrátí do České republiky,“ těší se P. Zyzak a dodává, že se za něho farnost poctivě modlila, zvláště při pravidelných mších v domově důchodců. Nikdy za ty roky, co byl Josef Jaroš v Polsku, se při mši svaté nestalo, aby na něj nevzpomněli v přimluvách: aby vydržel, vystudoval, a aby se jako kněz vrátil do litoměřické diecéze.

Na primici, nevídanou událost, se farnost připravovala také tím, že pracovala na obnově místního kostela Narození Panny Marie. Vloni dostal novou střechu, letos vymalovali interiér, koupili nové koberec a liturgické nádoby. „Kostel prokoukl. Na přípravě slavnosti se podílela i obec. Není v dnešní době jednoduché získat peníze, já to považuji za zázrak. A chceme pokračovat,“ říká P. Zyzak.

Farní zpravodaj Sv. Ludmila

Několičtránkový měsíčník obvykle vychází v elektronické i tištěné formě. Na internetových stránkách farnosti jsou uložena všechna čísla od Vánoc 2010. Momentálně farnosti nenávratně odešla kopírka, tak se – než se časem pořídí nová – Sv. Ludmila tiskne jednou za dva měsíce na městském úřadě.

Žehnnání motorkářů

Jednou ročně se zde setkávají motorkáři, přijíždějí si k mělnickému chrámu pro požehnání. Letos jich bylo 150, dalším bodem programu byla společná jízda po Kokořínsku. „Nestačili jsme se divit, že se to během třech let takhle rozjelo. Je to sice jednorázová akce jednou za rok, ale musím říct, že pár lidí se během roku vrací, a to nás těší. Letos se dostavili i někteří místní a přesvědčili se, že farář nekouše. Ověřili jsme si, že je možné s těmi lidmi něco podniknout. Někteří se objeví několikrát, třikrát za rok, někteří jen jednou, ale aspoň něco.“

My, vy a Jacek Zyzak

V Rocé víry začal P. Zyzak s malým evangelizačním experimentem. Nabídl lidem nacházejícím se mimo farnost pravidelná neformální setkání v kavárně Želví doupe pod názvem My, vy a Jacek Zyzak. Oznámení proběhlo regionálním tiskem, kavárna má akci jako součást programu na svých webových stránkách. Poslední středu v květnu proběhlo závěrečné setkání před prázdninami, pokračovat se bude na konci září. „Stálo to za to. Nebyly to žádné davy, ale vždy několik lidí, čtyři až osm, přišlo. Pokaždé se objeví někdo, kdo se chce na něco zeptat,“ říká.

Rodinné centrum Kašpárek v patře proboštství

Od 13. března 2003 v patře proboštství působí občanské sdružení Mateřské centrum Kašpárek, které sice nemá s farností jinak nic společného, ale otvírá budovu fary širší veřejnosti. A zajišťuje během dne příjemné ozvučení dětskými hlasy.

Klub za záchranu chrámových varhan

Před 113 lety dostal chrám sv. Petra a Pavla v Mělníce prozatímní varhany místo starých, poškozených. Už tehdy farníci zatoužili po tom, aby se zrekonstruoval a vrátil původní nástroj. Provisorium ovšem trvá do dnešních dní... Před osmi lety našlo několik nadšenců ve věži pár zaprášených píšťal a kus červotočem sežraného prospektu. Rozhodli se, že rekonstrukci varhan uskuteční. A projekt se blíží ke konci, za rok na podzim, dá-li Bůh, zrekonstruované varhany poprvé zazní. Původní zrestaurované části do nich budou citlivě zakomponovány.

P. Zyzak říká: „Ti lidé si zaslouží velkou úctu. Nejsou to jenom naši farníci nebo praktikující. Nejvíce mě fascinuje, že ve skupině nadšenců kolem varhan jsou i lidé, kteří se nehlásí k víře, ale věnují svůj čas, síly i finance. Klobouk dolů za to, co ti lidé za těch osm udělali a stále dělají. Já říkám, že je to trochu jako sebevražda, já bych se do toho nikdy nepustil. Do takového díla bez peněz. A oni to dokázali!“

Více informací přineseme za rok u příležitosti slavnostní premiéry. Zatím nebudeme více prozrazovat. O Mělnickém osvětovém a okrašlovacím spolku a jeho Klubu za záchranu varhan chrámu sv. Petra a Pavla v Mělníce si můžete přečíst na jeho internetových stránkách www.moosmelnik.cz.

Primice Josefa Jaroše

Žehnáni motorářům (2012)

kteří se přišli podívat na východ slunce. Jsou hotovi kdykoliv s čímkoliv pomocí, P. Zyzak to ilustruje slovy: „Rozbije se kamera, tak zvednu telefon a řeknu, Jirko, zase mi to nejde, a Jirka přijde a kameru opraví!“ Vloni pořídili pro věž ručně vázanou kroniku z vlastních prostředků. Zdaleka ne všichni z nich mají dar víry.

Dva mělnické zvony pocházejí z roku 1690, třetí zhotovil Petr Manoušek a 22. srpna 1993 jej posvětil litoměřický biskup Josef Koukl. Je zasvěcený svatým Anežce a Zdislavě. Zasloužili se o něj varhaníci a farníci dary podle svých možností.

Turistické atrakce

Farnost využívá jedinečného umístění chrámu sv. Petra a Pavla nad soutokem Labe a Vltavy, zvonici vysokou šedesát metrů zpřístupnila veřejnosti jako vyhlídkovou věž. Umožňuje také turistům vstup do chrámu a do slavné kostnice, která se nachází v kryptě pod jeho kněžištěm a s pozůstatky 10 až 15 tisíc osob je spolu se sedleckou u Kutné Hory považována za největší v České republice. Farnost zaměstnává pro kostnici a věž průvodce.

Procesí Božího těla 2010

O vinobraní poprvé bohoslužba

Letos poprvé se v rámci tradičního Mělnického vinobraní bude slavit mše svatá, „na počest sv. Václava, vnuka sv. Ludmily, na Mělníce (Pšově) narozené“. Bude ji sloužit v sobotu 28. září v 9 hodin probošt svatoštěpánské kapituly Jiří Hladík. „Považuji to za zázrak. Město si všimlo, že je třeba se vrátit ke kořenům,“ uzavírá P. Zyzak.

Kněží na Mělníce

P. Jacek Zyzak MS (*1966) pochází z polského Rzeszowa. Kněžské svěcení přijal 15. května 1993 v Dębowci. Do Čech přišel v roce 1998, nejprve působil v Železném Brodě, potom v Bozkově a Mladé Vožici.

P. Mirosław Mateńko MS (*1972) se narodil v Gorlicach, svěcení přijal 5. června 1999 v Dębowci. Do Čech přišel v roce 2001. Jako farní vikář má na starost hlavně bohoslužby ve všední dny, web, časopis a techniku.

Působí zde dvě pastorační asistentky, Radomíra Hrstková a Ing. Helena Linková.

Připravila Hana Klára Němečková
Foto archiv farnosti

Přehled bohoslužeb

Mělník
kostel sv. Petra a Pavla
ne 9.30 hodin
kostel sv. Vavřince na Pšovce
ne 8.00 hodin
kostel sv. Ludmily
ne 18.00 hodin
kostel Čtrnácti sv. Pomocníků
út, pá 17.00 hodin
kostel sv. Ludmily
st, čt, so 7.30 hodin
domov důchodců
st 10.00 hodin

Záboří

kostel Narození Panny Marie
ne 11.00 hodin

Vysoká

kostel sv. Václava
so 17.00 hodin
(s nedělní platností)

*V mělnickém chrámu sv. Petra a Pavla
Iže během Roku víry,
tj. do 24. listopadu 2013, získat
z rozhodnutí litoměřického biskupa
Jana Baxanta plnomocné odpustky.
www.saletini.cz*

Pro turisty

Chrám sv. Petra a Pavla a kostnice

Otevírací doba a prohlídky:

po: zavřeno
út - pá: 9.30 - 16.00 hodin
so - ne: 10.00 - 16.00 hodin
přestávka: 12.30 - 13.15 hodin
Vstupné:

dospělí: 30 Kč kostnice; 30 Kč kostel
děti do 15 let: 20 Kč kostnice;
20 Kč kostel
(pro školní skupiny možnost slevy)
Tel. do farnosti: 315 622 337,
731 518 750,
mob. průvodce: 607 664 781

Vyhlídková věž

Otevírací doba:
po: zavřeno
út-so 10.00 - 18.00 hodin
ne 11.00 - 18.00 hodin
pol. přestávka 12.30 - 13.30 hodin
(poslední výstupy na věž
půl hodiny před 12.30 a před
18.00)
Vstupné:
dospělí 50 Kč (2 EUR)
děti a důchodci 25 Kč (1 EUR)
rodinné vstupné (rodiče a dvě
děti) 100 Kč, každé další dítě 5 Kč

ZVONOVY za zvony kostelů litoměřické diecéze

S Radkem Rejškem

Zamyšlení nad mottem zvoníků

Ve věžích a zvonících, kde se zatím úspěšně daří vzdorovat motorizaci zvonění a kde tradičně působí často velmi dobře organizované skupiny zvoníků, se již před delším časem začal objevovat nápis tohoto znění:

KAŽDÝ ZVON MÁ DUŠI A JE URČEN K TOMU, ABY VE SPOJENÍ S ČLOVĚKEM ZNĚL. KDO ZVON PŘEDĚLÁ NEBO NECHÁ PŘEDĚLAT NA ELEKTRICKÝ POHON, DEGRADUJE ZVON, POHRDÁ ČLOVĚKEM A NEZASLOUŽÍ SI, ABY ZVONŮM NASLOUČAL.

Když se nad obsahem tohoto výroku zamyslíme, nejprve se možná pozastavíme nad jeho radikálností, ale pokud hlouběji začneme vnímat souvislosti, musíme nakonec uznat, že je hluboce pravdivý a dotýká se již samotného smyslu vyzvánění jako takového. Co je to vlastně vyzvánění zvonů? Časové znamení? Vyhlášení radiačního poplachu? Pokyn, že je třeba všeho nechat a pomodlit se? Rozhánění bouřkových mračen? Zahánění nemoci či temných obskurních sil? Protivně vyrušování při víkendovém dohánění spánkového deficitu? Právě o tomto by mohl vyprávět jistý kněz z jednoho malého městečka nedaleko Brna, který byl dost vážně inzultován nevrlym obyvatelem jednoho ze sousedních domů kvůli tomu, že si dovolil v neděli „přilíš brzy“ ráno vyzvánět. Onen muž vtrhl do sakristie se slovy: „Okamžitě vypněte ten kravál!“ A když kněz neposlechl, způsobil mu zranění vyžadující ošetření v nemocnici. Takový člověk si tedy skutečně nezaslouží, aby zvonům naslouchal. Podívejme se ale na zvonické motto podrobněji a postupně se zamysleme nad obsahem jednotlivých vět:

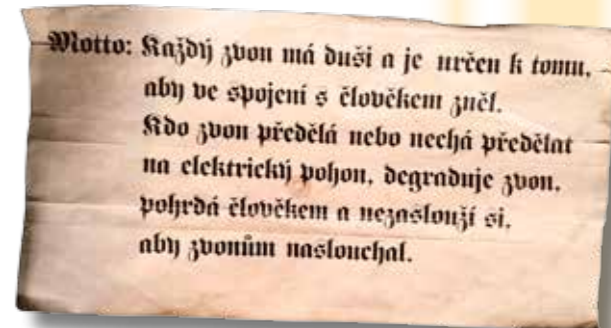
„Každý zvon má duši a je určen k tomu, aby ve spojení s člověkem zněl“. Tím není myšleno nic jiného a menšího než to, že vyzvánění a hluboce cítěná a prožívaná zvonická služba je svěbytným projevem zbožnosti a může být i formou modlitby. V mnohých věžích a zvonících dodnes nacházíme vyvěšené (někde dokonce i ve skle zarámované) texty modliteb, které zvoníci během vyzvánění při

nejrůznějších příležitostech pronášeli. Vyzvánění bylo obřadem majícím svá přesná pravidla, který nezačínal a nekončil prostým příchodem a odchodem. Většina zvoníků svoji službu brala velmi vážně a ctíla ji jako posláni. Od toho se také odvíjel jejich vztah ke zvonům. Tam, kde stále i dnes vykonávají službu zvoníci a fungují zvonická společenství, jsou zvonice stále čisté a uklizené a o zvony je většinou vzorně pečováno.

„Kdo zvon předělá nebo nechá předělat na elektrický pohon, degraduje zvon, pohrdá člověkem a nezaslouží si, aby zvonům naslouchal“. Ve chvíli, kdy zvon přestává znít ve spojení člověkem (tedy když je zvonění automatizováno), bere za své modlitba zvoníků pronášená hlasem zvonů i jejich

ústy a vytrácí se duchovní podtext činnosti, která se pak v automatizované formě nestává ničím jiným a větším, než je uvedeno v prvním odstavci této úvahy. Zvon je tedy degradován na znející předmět, který by v podstatě mohl být čímkoliv nahrazen, třeba reproduktory. Však to také již na řadě míst mají – nahrávku zvonů pouštějí ze záznamu nebo z reproduktorů zní jakási digitální simulace vyzvánění, která všechny, kdo mají ke zvonům nějaký vztah, většinou přivádí k zuřivosti (jelikož něco tak ohavného se často hned tak neslyší). Zde mě napadá souvislost s reprodukovanou hudbou při liturgii a otázkou, proč není reprodukována hudba při liturgii žádoucí, když digitální náhražkové „vyzvánění“ je tolerováno, a mnohde i vyzdvižováno jako známka „modernosti a pokrokovosti“. Rád bych se při nějaké příležitosti stal svědkem situace, kdy

roztoužený a zamilovaný mládenec nesežene před schůzkou s milovaným děvčetem živou květinu, tak problém vyřeší zakoupením umělého šlahounu v některém z obchodních řetězců prodávajících bytové doplňky. Tuhle scénu bych si rozhodně nenechal ujít a se zájmem bych ji sledoval až do konce (pravděpodobného rozchodu dvojice). Položme si nyní otázku, zda se pořizováním nejruznějších náhražek

do našich kostelů nechováme k Bohu a liturgii trochu podobným způsobem. Elektrickým vyzváněním to může začínat.

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog

Zvonice v krušnohorském vikariátu

Ohlédnutí za NOCÍ KOSTELŮ

Zprávy z diecéze

Noc kostelů v litoměřické diecézi byla i letos úspěšná. K tomuto mezinárodnímu ekumenickému projektu se zde připojilo 189 církevních objektů, z toho téměř 150 katolických. Podle dostupných informací bylo ve zpřístupněných církevních objektech zaznamenáno 26 965 návštěvnických vstupů. Číslo není konečné, údaje za zhruba jednu třetinu objektů nemáme k dispozici. Na základě loňské návštěvnosti ale odhadujeme, že konečný počet se bude pohybovat kolem 28 tisíc návštěvnických vstupů.

Děkujeme tímto organizačním týmům za skvěle odvedenou práci při přípravě Noci kostelů, za rozmanitost nabídnutých programů a především také za nadšení, které do své práce vložily a předaly všem příchozím. Všichni, kdo této jedinečné události věnovali svůj čas a energii, přispěli k naplnění jejího cíle - přiblížit lidem křesťanství.

Již nyní se těšíme na setkání při dalším ročníku Noci kostelů!

Z jednotlivých ohlasů vybíráme

Liběšice u Litoměřic

Akci jsme zahájili krátkou pobožností k Panně Marii, jednak proto, že měsíc květen je jí zvláště věnován, a pak také náš kostel je pod ochranou Panny Marie. Po pobožnosti následovala prohlídka výtvarných prací dětí základní školy na téma „Kostel očima dětí“. Výstava byla částečně instalována i na bočních galeriích, kde byly rovněž vystaveny zajímavosti z farní kroniky a někdejšího života obce. Připojena byla výstava ornátů a dalších zajímavostí z depozitáře kostela. Obrázky dětí byly vytvořeny různými výtvarnými technikami. Návštěvníky velmi zajímaly varhany – to, jak nástroj funguje, z čeho jsou píšťaly atd. Byl jsem příjemně překvapen množstvím upřímných dotazů. Pro děti byla připravena hádanka tajemného předmětu – klapačka, které se používá místo zvonku od Zeleného čtvrtku do Bílé soboty. Noc kostelů byla zakončena koncertem duchovní hudby.

Celkem jsme zaznamenali asi 90 vstupů. Mohlo by se říci, že nic

moc, ale uvažme, že v Liběšicích se nic podobného nedělo nejméně 50 let. Akce se nesla ve velmi přátelském duchu. Ovšem pokračovali jsme ještě v pondělí 27. května, kdy z iniciativy ředitele zdejší základní školy žáci všech stupňů navštívili liběšický farní kostel, aby si prohlédli výstavu prací svých spolužáků a také se seznámili s kostelem jako takovým. Děti byly velmi bezprostřední, živě se zajímaly o různé věci – samozřejmě imponovaly jim varhany – a někteří si mohli zkusit, jak se na ně hraje, či jak fungují měchy. Děti projevíly zájem o případnou možnost zpívat v kostele o Vánocích koledy a udělat Jesličkovou slavnost. Starší děti zaujala například nástěnka věnovaná působení ctihodných sester sv. Kříže v Liběšicích. Děti měly zájem o besedu s řádovou sestrou, setkání s ní se pokusíme domluvit. Velmi pěkné je, že všechny tyto nápady od dětí aktivně podpořily jejich učitelky.

Na závěr bych chtěl ze srdce poděkovat řediteli Základní školy v Liběšicích Mgr. Janu Táborskému a místnímu učitelskému sboru za obdivuhodnou a příkladnou spolupráci a pak také naší paní starostce Aleně Knobové za technickou pomoc. Paní starostka nám přivedla na pomoc brigádnice na úklid kostela a zařídila např. výkonný vysavač a nástěnky. Byl to takový první pokus. Pro příští akci by bylo třeba zajímavé, kdyby se lidé mohli podívat i do druhého kostela v Liběšicích, který je na hřbitově a je zasvěcen sv. Františku Xaverskému. To o v š e m

bude záviset na daných technických možnostech. Jinak – v Liběšicích se zatím koná mše svatá každou sobotu v 16.00 hodin, a tak kdo pojedete kolem, zastavte se. Rádi vás v našem kostele uvidíme.

Jaroslav Pulda

Dlouhý Most

24. květen byl letos dnem rok od roku stále oblíbenější akce Noc kostelů. I kostel sv. Vavřince na Dlouhém Mostě otevřel opět své dveře všem, kteří se přišli podívat, tentokrát jsme napočítali na 412 vstupů těchto návštěvníků. Nejprve to byly děti, které se s nadšením zhostily úkolu namalovat svůj vlastní návrh kostelních varhan. Tak se stal kostel na hodinku velkým malířským ateliérem pro malé umělce, kteří se se svými krásnými a mnohdy velmi originálními obrázky zúčastní soutěže vyhlášené litoměřickým biskupstvem. Část programu věnovaného dětem uzavřeli malí muzikanti – budoucí varhaníci, jejichž malý varhanní koncert odměnili posluchači velkým potleskem. Ve 20 hodin se stali návštěvníci našeho kostela svědky dalšího koncertu, tentokrát zdejšího chrámového sboru Laurentius s jeho hosty. Chrámovou lodí se nesla hudba Petra Ebena, zpěvy z Taizé, spirituály, několikrát zazněl také hlas příčné flétny, violoncella a klavíru v podání pozvaných sólistek. Posluchačská odezva byla více než pozitivní a také my účinkující jsme odcházeli s dobrým pocitem v srdci, že jsme právě hudbou, tedy způsobem srozumitelným všem posluchačům bez rozdílu, mohli ten večer chválit Boha. Pozdní večer se

Litoměřice, foto Karel Pech

v dlouhomosteckém kostelíku vznášel ve vůni exotických druhů kadidla. Návštěvníci mohli přičichnout a porovnávat šest různých druhů kadidel. Každé z nich bylo postupně před oltářem zapáleno, takže bylo brzy vše zahaleno v dýmu a v in-

tenzivní vůni kadidla. V této vonné atmosféře jsme se společně děkovali, prosili Boha o požehnání a chvílemi tichého osobního rozjímání při svíčkách a tiché meditativní hudbě letošní noc kostelů skončila...

Martina Oleškáková

Litoměřice

Naše farní skupina se scházela již od ledna, aby připravila program pro litoměřické kostely, farníky i ostatní obyvatele. Hlavním cílem naší snahy bylo připravit NOC, která vdechne tomuto městu pokojnou atmosféru a poskytne lidem příležitost k zamyšlení a načerpání nové inspirace.

Naším hlavním koordinátorem se stala po vzoru svého manžela Zuzka Legnerová. Každý kostel měl svého tzv. kostelníka, vlastně kostelníci, která měla na starost program v tom daném místě. Programy v jednotlivých kostelích či kaplích byly připraveny v trochu odlišném stylu s ohledem na různorodé potřeby návštěvníků. Byly kostely s bohatým kulturním programem, jinde byl program komornější. Téměř všude zněly varhany, návštěvníci si dokonce někde mohli sami hru na varhany vyzkoušet. Velmi zajímavé bylo i divadelní vystoupení mládeže z naší farnosti.

Za zmínku stojí i to, že jsme letos poprvé zavedli i takzvaný DEN kostelů, kdy možnost navštívit katedrálu sv. Štěpána a kostel Věch svatých měli žáci základních škol za doprovodu vyučujících již v dopoledních hodinách a prohlídku měli i s výkladem dobrovolníků.

Noc kostelů je vzácnou příležitostí k propojení života farnosti a ostatních občanských či uměleckých aktivit v našem městě. Proto vždy vítáme spolupráci s učiteli ze Základní umělecké školy nebo známými pěveckými tělesy, u nás např. sbory Puellae cantates, Syrinx, Páni kluci nebo Apendix. Tato vystoupení mají vždy velký úspěch a díky nim do kostelů zavítá mnoho nových návštěvníků.

S velmi kladnou odezvou se také setkala možnost podívat se do kaple sv. Jana Křtitele.

Na všech místech měli návštěvníci možnost vložit do krabičky poděkování nebo prosbu o modlitbu. A tuto příležitost také mnozí rádi využili. Všechny prosby pak byly zahrnuty do závěrečné modlitby v kostele Věch svatých.

Návštěvnost byla velmi hojná, jen v kostelích naší farnosti bylo napočítáno okolo tří tisíc vstupů.

Všem návštěvníkům děkujeme za příjemnou atmosféru, kterou spoluvtvářeli jak s účinkujícími, tak s těmi, kteří se o program této noci po celou dobu ochotně starali. Noc kostelů se pro mnohé stává místem a časem setkání s přáteli i s novými lidmi, pro mnohé je vzájemnou insprací a povzbuzením. Děkujeme i za všechny dobrovolné příspěvky a milá slova.

Marie Mazancová

Lovosice

V kostele sv. Václava začala letošní noc kostelů vyzváněním zvonů. V úvodu po modlitbě růžence byla sloužena mše svatá. V 18:15 bylo zahájeno přepisování Bible pod vedením Bc. Petry Konupkové – Skutky apoštolů, které pokračovalo až do 23 hodin. Během večera se uskutečnilo několik vynikajících varhanních koncertů (Jiří Stýblo – varhany, Michaela Warneke – zpěv, Jiří Kudrman – soprán saxofon, Karel Tesařík – flétna a další).

S divadelním představením vystoupily děti z Centra Amicus. Po celou Noc kostelů byla vystavena v prostoru kostela vzácná mešní roucha, ornáty, pluvíaly a štóly, zdobené výšivkami a malbami. Rovněž byly vystaveny bohoslužebné nádoby a další liturgické předměty, například mešní zvonky. Překvapením byl i seznam lovosických farářů od 17. století, který zpracoval Martin Brůža. Ten také podal informace o historii kostela, oltářích, freskách a jeho mobiliáři. Poté na otázky návštěvníků odpovídal farář P. Roman Depa, následovalo adorování Nejsvětější Svátosti a Májová pobožnost s písní Salve regina. Od 22:00 do 22:10 zazněl Desátek v deseti jazycích. Významným aktem byla závěrečná modlitba při svíčkách za město a farnost, při níž se četly prosby občanů, s požehnáním. Noc kostelů byla zakončena rozjímáním Já a Bůh v tichu. Na důkladně připravené a vedení celé noci kostelů se velkou měrou podílel Petr Urban spolu se spoustou dalších pomocníků, za což jim patří poděkování. Kostel během večera navštívilo více než 150 lidí.

Eva Hozmanová

Louny

Noc kostelů v Lounech nabídla návštěvníkům mnoho zajímavého, avšak největší zajímavostí byla

bezesporu možnost prohlédnout si Bibli kutnohorskou, prvotisk z roku 1489.

Výstava nazvaná Moudrost slov a krása tisků, aneb naše Bible probíhala v kostele Nejsvětější Trojice a Čtrnácti svatých Pomocníků. Na ní jsme chtěli představit různá vydání Písma Svatého. Původně jen z toho, co mají doma farníci a na výstavu zapůjčili, ale vše dopadlo nakonec jinak. Na tuto výstavu nám byl ze soukromé sbírky zapůjčen opravdový unikát výstava pod názvem Moudrost slov a krása tisků, aneb naše Bible – druhá nejstarší tištěná Bible v českých zemích, Bible kutnohorská, z roku 1489, vydání tzv. „s erbem“.

Laskavostí Muzea v Lounech nám byly na tuto výstavu zapůjčeny i další dva exempláře vzácných tisků, konkrétně Bible svatovávčavské, II. dílu – Nového zákona, z roku 1677 a pak i Bible halské, vydávané pro pobělohorské emigranty, ale tajně pašované i do Čech pro přebývající evangelíky a České bratry, konkrétně pak třetího vydání z roku 1766.

Jiří Oulický

Více na <http://oulicky.blog.idnes.cz>

Připravily Jana Michálková a Kristýna Solníčková

Ohlasy a fotogalerie z letošní Noci kostelů naleznete na našem webu www.dltm.cz v sekci Noc kostelů 2013

Litoměřice, foto Karel Pech

Návrat evakuovaných lidí domů

Dobrovolníci z Charity Zábřeh pomáhají s úklidem

Monitoring zatopených oblastí - Žalhostice

Oblastní charita Ústí nad Labem při rozvozu humanitární pomoci

Zásobování charitního šatníku

Následky povodní - Litoměřice

Povodně 2013

**Charita ČR poskytuje okamžitou
i dlouhodobou pomoc.**

SBÍRKOVÉ KONTO:

č. ú. 11998822/0800 u ČS VS 906

DÁRCOVSKÁ SMS:

DMS CHARITAPOMOC na číslo 87 777

(Cena jedné DMS je 30 Kč, z toho Charita ČR
obdrží částku 27 Kč, službu zajišťuje Fórum dárců.)

povodně.charita.cz

Charita ČR
Vladislavova 12, Praha 1
www.charita.cz

Sv. Vavřinec

80. léta 17. stol.,
olej na plátně,
signováno J. J. Heinsch

Ze sbírek litoměřické diecéze